

Arrest

nr. 224 993 van 19 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghan National Police (ANP).

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker niet geloofwaardig maakte dat hij tot zijn vertrek in augustus 2013 voor de ANP zou hebben gewerkt en er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hij beweerdelijk als gevolg van zijn functie zou hebben ervaren. Tevens werd vastgesteld dat verzoeker, daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)' waarbij zijn volgend verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker ging niet in beroep tegen voorgaande beslissingen van de commissaris-generaal waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Zo verklaart verzoeker o.a. dat onbekende gewapende mannen zijn broer hebben geslagen en zijn motorfiets in beslag hebben genomen toen ze naar hem vroegen. Tevens stelt verzoeker dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat het hele land onveilig is.

Verzoeker legt ter staving van huidig verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: schoolrapporten, een dreigbrief van de Taliban, een aanvraag gericht aan de Afghaanse overheid, een getuigenis van mensen uit zijn regio en een enveloppe waarmee hij deze documenten ontving.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker richt zich in zijn verzoekschrift uitsluitend op de motivering in de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal vaststelt dat hij, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst – met name het district Khanabad in de provincie Kunduz-, in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat reeds in het verleden werd geoordeeld dat de stad Kabul voor verzoeker een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Hij brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn vorige verzoeken gedane inschatting betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Zo verzoeker de veiligheidssituatie in de stad Kabul betwist en enkele artikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, merkt de Raad op dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie van verweerder. Ofschoon er zich blijkens zowel de informatie van de commissaris-generaal als die bijgebracht door verzoeker, in Kabul met enige regelmaat zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen voordoen en hierbij burgerslachtoffers vallen, blijkt hieruit niet dat er in de Afghaanse hoofdstad actueel sprake is van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Verzoeker brengt derhalve geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier onjuist of achterhaald is of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Overigens strookt verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal gebruik maakt van informatie uit het jaar 2017, niet met de vaststelling dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert en die als bijlage in het administratief dossier werd opgenomen grotendeels van 2018 dateert.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij in Kabul geen netwerk heeft om op terug te vallen en "(...) op geen enkel moment melding gemaakt" heeft "van enige familieleden of contactpersonen bij wie hij in deze stad terecht zou kunnen", dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal op goede grond werd vastgesteld dat verzoeker blijkens zijn verklaringen (wel degelijk) over familiebanden in Kabul beschikt. Zo maakte hij melding van een neef langs moederszijde, M.A., die hem vanuit Kabul documenten opstuurde. Bovendien dient er daarnaast op gewezen dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder specifieke kwetsbaarheden en van arbeidsleeftijd in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften (zie het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 110).

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken, en verzoeker toont niet aan, dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 mei 2019, volhardt verzoekende partij in het verzoekschrift en stelt zij dat er wel degelijk nieuwe elementen werden ingediend, met name een verklaring met betrekking tot onbekende mannen die haar broer zouden hebben aangevallen, en documenten zoals schoolrapporten, een dreigbrief en getuigenissen. Voorts stelt zij dat er in haar hoofde geen intern vestigingsalternatief is in Kabul aangezien zij afkomstig is van Kunduz.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot enkele algemene opmerkingen, doch geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 6 mei 2019 opgenomen grond.

4.3. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft ingediend, met name een verklaring met betrekking tot onbekende mannen die haar broer zouden hebben aangevallen, en documenten zoals schoolrapporten, een dreigbrief en getuigenissen, is haar algemene argumentatie geenszins van aard afbreuk te doen aan hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing *in concreto* heeft vastgesteld met betrekking tot de door verzoekende partij in het kader van haar huidige derde verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, namelijk:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend omwille van uw werkzaamheden voor de ANP, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 13 juli 2017 merkte het CGVS onder meer op dat u het niet geloofwaardig maakte dat u tot uw vertrek in augustus 2013 voor de ANP zou hebben gewerkt en dat uw onsamenhangende verklaringen de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Taliban in ernstige mate ondermijnden. Het louter herhalen van uw asielmotieven wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat uw broer in elkaar zou zijn geslagen door de Taliban kan aldus niet als geloofwaardig worden beschouwd.

De documenten die u neerlegt weerleggen de eerdere appreciatie van de Belgische asielinstanties evenmin. Het schoolrapport toont hoogstens aan dat u geschoold bent en afkomstig zou zijn van Kunduz. Deze zaken worden evenwel niet betwist. Wat betreft de overige documenten, met name een dreigbrief van de Taliban, een aanvraag aan de overheid en een getuigenis van mensen die u kent, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het doet bovendien verbazen dat u een dreigbrief neerlegt die u naar eigen zeggen in het jaar 1394 (=2015/2016) van de Taliban zou hebben ontvangen. U maakte namelijk nooit eerder, niet tijdens uw beide onderhouden in 2017 noch tijdens uw tweede verzoek bij de DVZ, enige melding als zou u ooit een brief hebben ontvangen van de Taliban maar had het daarentegen over dreigtelefoons. Dat u nu met een dreigbrief op de propfen komt weet het geloof in uw relaas allerm minst te verhogen.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen en, zoals ook eerder al in diezelfde zin in de beschikking van 6 mei 2019 werd opgemerkt. Deze motieven, die deugdelijk en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, blijven derhalve onverminderd overeind.

4.4. Verzoekende partij oppert voorts op algemene wijze dat er in haar hoofde geen intern vestigingsalternatief is in Kabul aangezien zij afkomstig is van Kunduz, doch deze algemene opmerking is geenszins van aard om en verzoekende partij brengt voorts geen concrete en valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 6 mei 2019 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoeker richt zich in zijn verzoekschrift uitsluitend op de motivering in de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal vaststelt dat hij, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst – met name het district Khanabad in de provincie Kunduz-, in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat reeds in het verleden werd geoordeeld dat de stad Kabul voor verzoeker een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Hij brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn vorige verzoeken gedane inschatting betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Zo verzoeker de veiligheidssituatie in de stad Kabul betwist en enkele artikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, merkt de Raad op dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie van verweerder. Ofschoon er zich blijkens zowel de informatie van de commissaris-generaal als die bijgebracht door verzoeker, in Kabul met enige regelmaat zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen voordoen en hierbij burgerslachtoffers vallen, blijkt hieruit niet dat er in de Afghaanse hoofdstad actueel sprake is van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Verzoeker brengt derhalve geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier onjuist of achterhaald is of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Overigens strookt verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal gebruik maakt van informatie uit het jaar 2017, niet met de vaststelling dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert en die als bijlage in het administratief dossier werd opgenomen grotendeels van 2018 dateert.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij in Kabul geen netwerk heeft om op terug te vallen en “(...) op geen enkel moment melding gemaakt” heeft “van enige familieleden of contactpersonen bij wie hij in deze stad terecht zou kunnen”, dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal op goede grond werd vastgesteld dat verzoeker blijkens zijn verklaringen (wel degelijk) over familiebanden in Kabul beschikt. Zo maakte hij melding van een neef langs moederszijde, M.A., die hem vanuit Kabul documenten opstuurde. Bovendien dient er daarnaast op gewezen dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder specifieke kwetsbaarheden en van arbeidsleeftijd in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften (zie het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 110).

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken, en verzoeker toont niet aan, dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad wijst er nog op dat bij de evaluatie van het Commissariaat-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en te dezen Kabul in het bijzonder, de UNHCR “Eligibility Guidelines” van 30 augustus 2018 alsook het EASO COI rapport van mei 2018 in rekening werd genomen. Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit UNHCR Kabul niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin de verzoekende partij in staat is om om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief. Zoals eerder in de beschikking van 6 mei 2019 werd vastgesteld zijn er geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken, en verzoekende partij – die ter zitting louter naar haar afkomst uit Kunduz verwijst- toont niet aan, dat een interne hervestiging van verzoekende partij onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in het verzoekschrift, zonder echter voorts in te gaan op de in de beschikking van 6 mei 2019 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS